

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. V. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017, č. j. OAM-808/ZA-ZA13-HA10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 11. 2018, č. j. 75 Az 4/2017 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem shora označeným rozsudkem zamítl žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá, že krajský soud se v napadeném rozsudku odklonil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu.

[3] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou, že žalovaný pochybil, jestliže neudělil stěžovateli humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel uvedl v rámci správního i soudního řízení, že chce v ČR zůstat, má zde přítelkyni a nezletilé dítě, na jehož výchově by se chtěl podílet. K těmto závěrům je třeba dle stěžovatele přihlídnout i v nyní posuzovaném případě, ale žalovaný tak neučinil. V této souvislosti stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s jeho námitkou neaktuálnosti informací o zemi původu.

[4] Stěžovatel nakonec namítá, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku, že správní orgán pochybil též ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a

odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, k níž pouze uvedl, že případné vycestování stěžovatele nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Nezohlednil přitom, že žadatelům o mezinárodní ochranu může po návratu do Vietnamu hrozit újma ze strany státních orgánů.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti nenastolil žádnou právní otázku, která by nebyla řešena judikaturou NSS, byla by řešena rozdílně, nebo by bylo třeba učinit judikaturu odklon. Ve vztahu k institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti je relevantní pouze námitka, že krajský soud se odklonil od ustálené judikatury v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. Tento důvod přijatelnosti kasační stížnosti však není dán, jelikož krajský soud se od ustálené judikatury NSS v uvedených otázkách nijak neodklonil.

pokračování

[11] Stěžovatel měl mít strach z pronásledování kvůli svým aktivitám na internetu, kde měl v diskuzích zveřejňovat příspěvky kritické k vládě ve Vietnamu. Krajský soud však toto tvrzení označil za nevěrohodné, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl nic, co by mohlo vést k jinému závěru. Pokud jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany, ze správního spisu ani rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by vietnamským státním příslušníkům, kteří žádali v zahraničí o mezinárodní ochranu, hrozila po návratu újma. Opačný závěr stěžovatel nijak neprokázal a netvrdil možnost vzniku jiné újmy relevantní pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se možností udělení doplňkové ochrany ve svém rozhodnutí zabýval podrobně a neshledal jej v případě stěžovatele důvodným.

[12] Pokud stěžovatel v této souvislosti zpochybňuje aktuálnost zpráv o zemi původu, je třeba konstatovat, že tuto námitku stěžovatel ve správní žalobě neuvedl, a tato námitka je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Totéž potom platí pro námitku, že ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu nebylo přihlédnuto k tomu, že má v ČR přítelkyni a nezletilé dítě. Pro úplnost však soud dodává, že žalovaný se tímto tvrzením ve svém rozhodnutí podrobně zabýval, a shledal je nevěrohodným s ohledem na řadu rozporů ve výpovědi stěžovatele a předložených dokladech, zejména opakované uvádění rozdílného jména přítelkyně a pohlaví dítěte.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu